

CSONTOS JÁNOS

Nostradamus apokrif jóslata

Vörösmarty Mihály emlékének

Íme, beteljesednek az idők.
 Mert az idők mindig beteljesülnek.
 Kénsavas esők hullanak az égből,
 rojtosodik a roppant ózonszóttas,
 ürül az óceáni éléskamra,
 szójaföldek váltják fel dzsungel-tüdőnket,
 büszke nagyvárosok csendben fuldokolnak,
 fajok halnak ki minden félórában,
 s ősi sérelmekért elégtételt véve
 egyre terjeszkedik a fantom-Atlantisz.
 Ebben a lakóbolygónyi üvegházban
 országokat önt el a szomjazó tenger,
 életteret hódít a falánk sivatag,
 a gyarló teremtés korrekciójaként
 keringőre kéri fel egymást a gének,
 allergén pollennel támad a Sátán,
 öngyilkos merénylők vallásháborúznak,
 darabjaira robban minden, ami egy volt,
 s immár fenntartható az életpánik.
 Elbizonytalanodik megannyi mester,
 vátesz és tanító: romokban az Írás.
 A szó helyét átveszi a fecsegő kép,
 az agyét a zsiger, a szívet az ágyék,
 az igazság helyén halott törvény tátong.
 Felvirrad majd napjuk a kontár jósoknak,
 betölt minden űrt a csodavárás-plazma,
 tajtékozó paripák toporzékolnak
 az Apokalipszis istállóiban.
 Nemzetség fordul nemzetség ellen,
 nemek nemek ellen, sosem igenelve,
 nemzedék ront rá másik nemzedékre,
 s az ember, akár az égi Barna Törpe,
 áll magányosan és csillagtalan.
 Nímandok lopakodó birodalmat
 tákolnak Európa munkacímmel
 az európaiak feje fölött,
 számlát nyitva más kontinenseken.
 Más kontinensek könnyű konkra várnak.
 A gazdagok immár nem is szaporodnak:
 önmegvalósító önáltatásban
 konzerválnák az állapotokat,

rabszolga népeket betelepítve.
 Vágyuk a kékvérű status quo iránt
 elfelhőz logikát és önvédelmet
 s kiiktat minden alternatívát.
 A hatékonyság szentséges nevében
 irtanak nyelvet, buja esőerdőt,
 mindent, ami csak irracionális,
 és amiért még élni érdemes.
 Felszentelt papok mennyet káromolnak,
 szakralitását vesztí létezésiünk,
 deheroizált hősök szenvelegnek,
 profán bűnösökben telet át a szentség.
 Isten nevét már hiába sem vesszük.
 A mezsgyéken túlhan felsorakoznak
 mindazok, kik barbárnak tartanak:
 nézik, hogy miként emésztjük magunkat
 civilizáltakra várva.
 Föl sem merül, hogy megóvjuk magunkat:
 az rút dolog volna; szép csak a feltett kéz,
 mintha örökkévaló volna Róma,
 mintha volna Róma.
 Tágulnak a jogok, szűkül a szabadság,
 nem lévén elég trendi és korrekt,
 gondolatrendőr kápó igazoltat:
 limbóznunk kell a horizont alatt.
 Mi magunk vagyunk a veszély maga,
 a homokszem a monstre gépezetben,
 mely az „érdekünkben” konstruáltatott.
 Nem értettük meg élethivatásunk,
 megértünk hát a teljes pusztulásra.
 Ám addig eljő még a rend reneszánsza:
 a titkok gazdái aktivizálódnak,
 feljegyzik minden agytekervényünket,
 kattintásunkat, gyarló szokásunkat:
 bármely gyengeségünk terhelő adat
 ahhoz a legvégső nagy zsaroláshoz.
 Árnyék-erő sző be préda-társadalmat,
 hálója közepén pazar a kilátás,
 s a felfalattatás visszajátszható.
 Akárcsak futóhomok-ingoványra,
 ámitásból épül majd mítosz és kánon,

fogcsikorgatva mindenki más ellen,
tagadással pótolva az állítást,
gyűlölettel a szeretet-megértést,
s amíg illemt, kultúrát mimelnek,
fojtogatnak nyakkendő-igazgatók.
Habár nem adtunk felhatalmazást,
elkoboznak tőlünk múltat és jövőndőt,
relativizálnak izzadó jelent,
miközben nyílik a hipokrita olló:
orákulumok egyre gyarapodnak
tódítva mindenható népuralmat,
míg az atomizált nép folyton csak fogyaszt.
Dohos zugokba számúzva a Szellem,
regnál a rúdtáncos Matéria,
agonizál a sápatag Poézis,
apró gombszemeivel vizslat az Érdek.
Az üdvtanoknak végleg befellegzik,
benyomul hűlt helyükre a tőzsdevallás
határidős hazárdjátékával,
kipattanó buborékaival,
klimaxos hangulatváltozásaival.
Nem marad, csak a globál-pragmatizmus:
félvilághatalmak túlvilág-visszfénnyel,
szabadkereskedelem a lelkeinkkel,
szappanopera-történelmi műsor.
Minden világok e legjobbika
silányabb, mint amit egy kezdő Teremtő
tesztüzemmódban így-úgy összetákol.
Am azért búsulásra semmi ok,
hiszen bárminő nagy az önsajnálat,
ez itt a legvidámabbik falanszter,
s eltűrhetetlen kiváltságait
eltűri még a maradék világ.
Hogy tudósíthassunk huszonnégy óránkról,
szelfiket készítünk önfeljelentéshez,
úgy teszünk, mintha mi is modell volnánk:
tallózunk, lájkolunk, megbökönk, megosztunk,
szolgálatok alá illesztve a széket.
S nem is marad majd el a központi hála:
választanak nekünk árucikket, kormányt,

mintát és katarzist, vágyat és szorongást,
csak a lélekbékét tagadják meg tőlünk.
Tengődünk itt, a felső egytizedben,
dúsabbakra és tán boldogabbakra
sandítva, halálíg boldogtalanul,
mert a boldogság mindig relatív,
s mert az eszmény, ha végtelenített,
szükségképp az marad: elérhetetlen.
Csöpp türelem, még némi áldozat,
s majd a tükör is elhomályosul:
amiért haltunk, végképp bagatell lesz,
s a törzsek, melyek egymással csatáztak,
feloldódnak érányi szerelemben.
Hars szóval telnek meg a felolvadt puszták,
lelassulnak a pörgő neuronok,
nem tágul tovább, elég tág a tér,
helye lesz megint kinnak és gyönyörnek,
s a mindent letörő digitál-viharban
megtisztulva szalagvárosok épülnek
a funkciótlanná vált sztrádacsíkokon.
Eltűnik végleg a fényszennyezés:
nem kell már többé félnünk a sötétben,
felfedezzük újra a tágas égboltot,
s helyünk lesz ismét az Arkád alatt.
Jó lesz nekünk, mert megszabadulunk
taposómalomtól, önszipolyozástól:
szinkronban lépünk fogyó napjainkkal.
Visszatérünk az örök origóhoz,
nem hiszünk többé talmi haladásban,
nem leszünk teremtés-gyarmatosítók,
lefejtjük a kiválasztottság gögjét,
éljük, ami életként nekünk adatik.
Nem akarunk többé már Istenné válni,
mert Istennek lenni elviselhetetlen.
S mert az idők mindig beteljesülnek,
nyugtázhatjuk majd kábán, hunyorogva:
íme, az idő beteljesedik.

2016 virágvasárnapján